

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **město Šumperk**, se sídlem náměstí Míru 364/1, Šumperk, zast. JUDr. Ing. Radkem Jurčíkem, Ph.D., advokátem se sídlem Čápkova 47/44, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2020, čj. MMR-21929/2020-26, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2022, čj. 17 A 75/2020-80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval tím, zda je napadený rozsudek Městského soudu v Praze přezkoumatelný a zda žalobce (dále „stěžovatel“) postupoval v souladu s § 83 odst. 1 ve spojení s § 105 odst. 2 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění účinném do 15. 7. 2023 (dále „zákon o zadávání veřejných zakázek“).

[2] Centrum pro regionální rozvoj České republiky (dále „správní orgán I. stupně“) opatřením ze dne 29. 1. 2020, reg. č. CT.06.1.37/0.0/0.0/17_100/0006517 (dále jen „opatření“), nevyplatilo stěžovateli podle § 14e odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., o

rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, část dotace ve výši 5 % z částky poskytnuté podpory, a to celkem ve výši 774 103,81 Kč. Stěžovatel totiž porušil podmínky dotace při zadávání podlimitní veřejné zakázky „*Přestupní terminál Šumperk*“, neboť v rozporu s § 83 odst. 1 ve spojení s § 6 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek, vyloučil v zadávacích podmínkách možnost prokázat ekonomickou kvalifikaci podle § 78 zákona o zadávání veřejných zakázek prostřednictvím jiné osoby, čímž mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Proti opatření správního orgánu I. stupně podal stěžovatel námitky, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a opatření potvrdil.

[3] Následně podal stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Městský soud uvedl, že podle § 83 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, který je kogentní, může dodavatel určitou část ekonomické kvalifikace prokázat prostřednictvím jiných osob, přičemž jinou osobou se zde rozumí i subdodavatel. Stěžovatel však, ačkoliv sám subdodavatele považoval za součást množiny jiných osob podle § 83 odst. 1 tohoto zákona, v rozporu s tímto ustanovením vyloučil možnost prokázat ekonomickou způsobilost prostřednictvím subdodavatele. Zároveň netvrdil ani neprokázal, že by se ekonomická kvalifikace mohla vztahovat k nějaké konkrétní významné činnosti v rámci plnění veřejné zakázky, aby mohl omezit zákonné oprávnění dodavatele vyplývající z § 83 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek postupem podle § 105 odst. 2 téhož zákona. Ekonomická kvalifikace nadto z podstaty věci ani nemůže být významnou činností ve smyslu § 105 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Stěžovatel tudíž porušil § 83 odst. 1 tohoto zákona, a dopustil se tak nepřímé diskriminace dodavatelů.

II. Obsah kasační stížnosti, jejího doplnění a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel namítá, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud by měl přihlédnout ke znění § 105 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Pokud má dodavatel plnit kvalifikaci v rozsahu svého osobního zapojení a je možné vyloučit plnění subdodavatelem, pak je třeba trvat na tom, že stěžovatel podmínky nastavil v souladu se zákonem. Dále odkázal na všechna tvrzení a argumenty obsažené v žalobě s tím, že je městský soud nesprávně posoudil a vyšel z nesprávných skutkových zjištění.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že omezení možnosti dodavatele prokázat kvalifikaci prostřednictvím třetích osob podle § 105 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek předpokládá, že zadavatel předem vymezí tzv. významné činnosti, které musí být provedeny přímo vybraným dodavatelem, a nikoliv třetí osobou. Ekonomická kvalifikace se však již z podstaty přímo neváže na žádnou konkrétní činnost, a proto u ní není přípustné omezení prokazování kvalifikace prostřednictvím třetích osob. Stěžovatel proto porušil § 83 odst. 1 tohoto zákona. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[7] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti uvedl, že ho administrátor dotace po konzultaci se správním orgánem I. stupně ujistil o správnosti postupu, čímž mu mohlo vzniknout legitimní očekávání.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že skutkově i právně obdobnou věcí téhož stěžovatele se zabýval již v rozsudku ze dne 23. 8. 2023, čj. 9 Afs 49/2023-36. Protože se Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zabýval námitkami, které uvádí stěžovatel i v nyní projednávané kasační stížnosti, vyšel nyní rozhodující senát ze závěrů citovaného rozsudku a v podrobnostech na něj odkazuje. Neshledal totiž důvod se od něj odchýlit (§ 17 odst. 1 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351, bod 140). Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn nahrazovat projev vůle stěžovatele, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32). Převzetí žalobních tvrzení bez dalšího do kasační stížnosti nelze považovat za formulaci důvodů kasační stížnosti ve smyslu § 103 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod 12). S ohledem na uvedené proto nelze za kasační námitku považovat, pokud stěžovatel pouze odkázal na „*všechna tvrzení a argumenty obsažené v podané správní žalobě*“ s tím, že je „*městský soud nesprávně právně posoudil a vyšel z nesprávných skutkových zjištění*“, aniž by dále jakkoliv konkretizoval, jaké konkrétní námitky městský soud posoudil nesprávně a jaká skutková zjištění má za nesprávná a proč.

[11] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. dále platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[12] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že stěžovatel v žalobě (ani v jiném podání, které by bylo učiněno v žalobní lhůtě) nenamítal, že ho administrátor dotace po konzultaci se správním orgánem I. stupně ujistil o správnosti postupu, čímž mu mohlo vzniknout legitimní očekávání. Protože stěžovatel tuto námitku neuplatnil v řízení před městským soudem, přestože tak učinit mohl, je tato námitka nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jí proto nezabýval.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti obecně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nijak však nekonkretizoval, v čem jeho nepřezkoumatelnost spatřuje. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je však vadou, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS,

ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[14] Napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Městský soud se vypořádal s žalobní argumentací stěžovatele. Napadený rozsudek je řádně odůvodněn a vyplývá z něj, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku. Napadený rozsudek je srozumitelný, netrpí vnitřní rozporností a odůvodnění městského soudu je logické. Nejvyšší správní soud se proto mohl věcně zabývat přípustnou kasační argumentací.

[15] Stěžovatelova projednatelná kasační argumentace je ta, že jeho postup byl v souladu s § 105 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Při splnění podmínek tohoto ustanovení může být omezeno použití § 83 odst. 1 téhož zákona.

[16] Podle § 83 odst. 1 věty první zákona o zadávání veřejných zakázek platilo, že *dodavatel může prokázat určitou část ekonomické kvalifikace, technické kvalifikace nebo profesní způsobilosti s výjimkou kritéria podle § 77 odst. 1 požadované zadavatelem prostřednictvím jiných osob.*

[17] Podle § 105 odst. 2 věty první téhož zákona dále platí, že *v případě veřejné zakázky na služby nebo stavební práce nebo v případě veřejné zakázky na dodávky zahrnující umístění nebo montáž, mohou zadavatelé v zadávací dokumentaci požadovat, aby zadavatelem určené významné činnosti při plnění veřejné zakázky byly plněny přímo vybraným dodavatelem.*

[18] Nejvyšší správní soud podotýká, že výše uvedená kasační námitka je s ohledem na svoji obecnost a stručnost, jakož i absenci jakékoliv reflexe argumentů městského soudu a žalovaného, na hranici projednatelnosti. Nejvyšší správní soud ji proto vypořádal rovněž obecným a stručným způsobem.

[19] Již městský soud v napadeném rozsudku přesvědčivě vysvětlil, že § 105 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek umožňuje omezit plnění veřejné zakázky na dodavatele pouze ve vztahu k zadavatelem určeným významným činnostem, jinak by mohlo dojít k nepřímé diskriminaci dodavatelů. Významnými činnostmi se pak rozumí takové, které nemůže plnit jakýkoliv dodavatel v oboru, ale pouze vysoce kvalifikovaní a specializovaní odborníci. S těmito závěry stěžovatel nijak nepolemizuje.

[20] Stěžovatel předem (a ani následně) nevymezil žádné významné činnosti ve smyslu § 105 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek, a ani netvrdí, že by tak učinil. Pouze plošně omezil možnost prokázání ekonomické kvalifikace prostřednictvím subdodavatelů, což není možné, pokud nedošlo k omezení možnosti subdodavatelského plnění podle § 105 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Lze proto uzavřít, že nezákonnost svého postupu, rozporného s § 83 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, nemohl stěžovatel zhojit odkazem na § 105 odst. 2 tohoto zákona, protože jej nepoužil. Námitka proto není důvodná.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Ze shora uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[22] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. srpna 2023

Petr Mikeš
předseda senátu